

दानियेलाचे पुस्तक - एकशे शह्याऐंशी क्रमांकाचे

पानियुमचे वचन: अंतिम शिक्कामोर्तब आणि मध्यरात्रीच्या घोषणेचे प्रकटीकरण

Jeff Pippenger

2024-04-16

पनियम येथे, जे कैसरिया फिलिप्पी होते, जे दानिएलाच्या पुस्तकातील अकराव्या अध्यायातील तेराव्या ते पंधराव्या वचने आहेत, जी ती इतिहासरेषा आहे जिथे रिपब्लिकन आणि प्रोटेस्टंट शिंगे सातांपैकी आठवे असण्याचे गूढ पूर्ण करतात, जी ती इतिहासरेषा आहे जिथे देवाची मोहर एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर कायमची उमटविली जाते, आणि मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाच्या संदेशाच्या आगमनाचा इतिहास, त्या ठिकाणी ख्रिस्ताने आपल्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांना एक वचन दिले.

आणि मीही तुला सांगतो, की तू पेत्र आहेस; आणि या खडकावर मी माझी मंडळी उभारीन; आणि अधोलोकाची द्वारे तिच्यावर प्रबल होणार नाहीत. आणि मी तुला स्वर्गराज्याच्या किल्ल्या देईन; आणि तू पृथ्वीवर जे काही बांधशील ते स्वर्गात बांधलेले असेल; आणि तू पृथ्वीवर जे काही सोडशील ते स्वर्गात सोडलेले असेल. मत्तय 16:18, 19.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, जेव्हा न्यू यॉर्क शहरातील पराक्रमी इमारती पाडल्या गेल्या, त्या दिवशी सुरू झालेला शिक्का मारण्याचा कालखंड, जो लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारीच्या कायद्याने समाप्त होतो, तो अल्फा आणि ओमेगा यांनी निश्चित केला होता. या कालखंडाचा अगदी शेवटचा भाग त्याच कालखंडाच्या अगदी पहिल्या भागाची पुनरावृत्ती करतो. ११ सप्टेंबर २००१ रोजी परमेश्वराने आपल्या लोकांना पुन्हा जुन्या मार्गाकडे नेले, जिथे इतर सत्यांबरोबर त्यांनी “सात वेळा” हे सत्य शोधून काढले, अगदी जसे ते राजा योशियाच्या दिवसांत आढळले होते. त्यानंतर उत्तरवर्षाव शिंपडू लागला, आणि अशी एक कसोटीची प्रक्रिया सुरू झाली की जिने उपासकांच्या दोन वर्गांमध्ये विभाजन निर्माण केले.

हबक्कूक अध्याय दोनच्या परिपूर्तीत त्या दोन पवित्र तक्त्यांचा शोध लागला आणि ते त्या ऐतिहासिक कालखंडाचे एक प्रतीक बनले. तितक्याच महत्त्वाचे म्हणजे, हबक्कूक अध्याय दोनमधील “वादविवाद” आरंभ झाला—ओळीवर ओळ या पद्धतीमधील, जी उत्तरवृष्टीची पद्धत आहे, आणि धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाच्या त्या पद्धतीच्या विरोधात, जी १८६३ च्या बंडापासून आरंभ करून अँडव्हेंटिझमने क्रमशः स्वीकारलेली होती.

येशूने असे वचन दिले की तो आपल्या अंतिम दिवसांतील लोकांना “राज्याच्या किल्ल्या” देईल; आणि असे करताना, तो योग्य बायबलनिष्ठ पद्धतशास्त्राचा उल्लेख करीत आहे, ज्यामध्ये मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा आणि मोठ्या आक्रोशाचा संदेश ओळखण्यासाठी, स्थापित करण्यासाठी आणि घोषित करण्यासाठी आवश्यक भविष्यवाणीविषयक किल्ल्या अंतर्भूत आहेत.

“जे देवाशी सहवास करतात ते धार्मिकतेच्या सूर्याच्या प्रकाशात चालतात. देवापुढे आपला मार्ग भ्रष्ट करून ते आपल्या उद्धारकर्त्याचा अनादर करीत नाहीत. स्वर्गीय प्रकाश त्यांच्यावर झळकतो. पृथ्वीच्या इतिहासाच्या समाप्तीच्या जवळ ते येत जातात तसे ख्रिस्ताविषयीचे, आणि त्याच्याशी संबंधित भविष्यवाण्यांचे, त्यांचे ज्ञान फार वाढत जाते. देवाच्या दृष्टीने त्यांचे मूल्य अनंत आहे; कारण ते त्याच्या पुत्राशी ऐक्यात आहेत. त्यांच्यासाठी देवाचे वचन अतुलनीय सौंदर्य व रमणीयतेने युक्त आहे. ते त्याचे महत्त्व पाहतात. सत्य त्यांच्यापुढे उलगाडले जाते. अवताराच्या सिद्धांतावर कोमल तेजाची प्रभा पसरते. पवित्र शास्त्र हे सर्व गूढ उघडणारी आणि सर्व कठिणता सोडविणारी किल्ली आहे, हे ते पाहतात. ज्यांनी प्रकाश स्वीकारण्यास व प्रकाशात चालण्यास अनिच्छा दाखविली आहे, त्यांना देवभक्तीच्या गूढाचा अर्थ समजणार नाही; परंतु ज्यांनी क्रूस उचलून येशूच्या मार्गे जाण्यास कचरले नाही, ते देवाच्या प्रकाशात प्रकाश पाहतील.” The Southern Watchman, April 4,

1905.

पेत्राद्वारे दर्शविले गेलेले, म्हणजेच एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार, तेच आहेत जे ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आलेला लौदीकियाचा संदेश स्वीकारतात, जो आता जुलै २०२३ पासून पुन्हा पुनरुच्चारित होत आहे. १८५६ मध्ये जो लौदीकियाचा संदेश आला, तो "seven times" याविषयीचे वाढीव ज्ञान होता; आणि जेव्हा ख्रिस्त त्या मृत हाडांना एकत्र आणतो, आणि त्यानंतर त्यांना जीवन देतो, तेव्हा ते तिसऱ्या देवदूताच्या लौदीकियन चळवळीमधून एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या फिलाडेल्फियन चळवळीकडे संक्रमण करतात. हे संक्रमण ख्रिस्ताच्या वचनाद्वारे घडविले जाते, कारण ते त्याच्या वचनाने पवित्र केले जातात; आणि त्याचे वचन "truth" आहे, आणि त्याचे वचनच ती "key" आहे जी त्याचे वचन उघडते.

फिलाडेल्फिया येथील मंडळीच्या दूताला लिही: जो पवित्र आहे, जो सत्य आहे, ज्याच्याकडे दावीदाची किल्ली आहे, जो उघडतो आणि कोणीही बंद करीत नाही; आणि बंद करतो आणि कोणीही उघडीत नाही; तो हे म्हणतो: मला तुझी कृत्ये ठाऊक आहेत; पाहा, मी तुझ्यापुढे एक उघडे दार ठेवले आहे, आणि ते कोणीही बंद करू शकत नाही; कारण तुझ्याजवळ थोडेसे बळ आहे, आणि तू माझे वचन पाळले आहेस, आणि माझ्या नावाचा इन्कार केला नाहीस. प्रकटीकरण ३:७-८.

"ओळीवर ओळ" ही कार्यपद्धती "वेशीं"वरील संघर्षात ख्रिस्ताने आपल्या अंतिमकाळातील लोकांना दिलेली किल्ली आहे. "वेशी" म्हणजे एक मंडळी आहे.

आणि याकोब आपल्या झोपेतून जागा झाला, आणि म्हणाला, खचितच परमेश्वर या स्थानी आहे; आणि मला हे ठाऊक नव्हते. आणि तो भयभीत झाला, आणि म्हणाला, हे स्थान किती भयंकर आहे! हे दुसरे तिसरे काही नसून देवाचे घर आहे, आणि हे स्वर्गाचे द्वार आहे. उत्पत्ति २८:१६, १७.

वेशींवरील लढाई ही सत्य आणि भ्रम यांमधील धार्मिक संघर्षाचे प्रतिनिधित्व करते; आणि ग्रीसच्या धर्मातील भ्रम हा नरकाचा दरवाजा आहे, तसेच धर्मत्यागी लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझमचा धर्मही एक दरवाजा आहे. लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिस्ट दरवाजा हबक्कूकमधील वादविवाद जिथे पूर्ण होतो, त्याचे प्रतिनिधित्व करतो.

त्या दिवशी सेनाधीश परमेश्वर आपल्या लोकांच्या अवशिष्ट भागासाठी गौरवाचा मुकुट आणि सौंदर्याचा किरीट होईल; न्यायासनावर बसणाऱ्यासाठी न्यायाचा आत्मा, आणि लढाई शत्रूच्या द्वारापर्यंत परतवून लावणाऱ्यांसाठी सामर्थ्य होईल. पण हेही द्राक्षारसामुळे चुकले आहेत, आणि मद्यामुळे मार्गभ्रष्ट झाले आहेत; याजक आणि संदेशा मद्यामुळे चुकले आहेत, ते द्राक्षारसाने गिळंकृत झाले आहेत, ते मद्यामुळे मार्गभ्रष्ट झाले आहेत; दृष्टांतात ते चुकतात, न्याय करताना ते ठेचकाळतात. कारण सर्व मेज वांतीने आणि घाणीने भरलेले आहेत, इतके की स्वच्छ अशी एकही जागा उरलेली नाही. तो ज्ञान कोणाला शिकवील? आणि बोध कोणाला समजावील? ज्यांचे दूध सुटले आहे, आणि जे स्तनांपासून दूर केले गेले आहेत, त्यांनाच काय? कारण आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे. कारण अडखळणाऱ्या ओठांनी आणि परक्या भाषेने तो या लोकांशी बोलेल. ज्यांना त्याने म्हटले होते, "हा तो विश्रांतीचा मार्ग आहे, ज्याने तुम्ही श्रांतास विश्रांती देऊ शकता; आणि हेच ते ताजेपण आहे"; तरी त्यांनी ऐकण्यास नकार दिला. म्हणून परमेश्वराचे वचन त्यांच्यासाठी आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे, असे झाले; जेणेकरून ते जाऊन मागे पडतील, मोडले जातील, सापळ्यात अडकतील, आणि धरले जातील. म्हणून, हे यरुशलैममध्ये असलेल्या या लोकांवर राज्य करणाऱ्या थट्टेखोर पुरुषांनो, परमेश्वराचे वचन ऐका. यशया २८:५-१४

राज्याच्या किल्ल्या म्हणजे पवित्र शास्त्रांतील ती वचने होत, जी वचनाद्वारे देवाच्या अखेरच्या दिवसांतील लोकांना दिली जातात.

"वचनामध्ये अशी सत्ये आहेत की जी, मौल्यवान धातूच्या शिरांप्रमाणे, पृष्ठभागाखाली लपलेली असतात. जसा खाणकाम करणारा मनुष्य सोने व चांदी शोधतो, तशी त्यांचा शोध घेतला जातो तेव्हा हा गुप्त खजिना सापडतो.

देवाच्या वचनाच्या सत्यतेचा पुरावा त्या वचनातच आहे. पवित्रशास्त्र हे पवित्रशास्त्र उघडणारी किल्ली आहे. देवाच्या वचनातील सत्यांचा गूढ अर्थ त्याच्या आत्म्याद्वारे आपल्या मनांसमोर उलगडला जातो.”

“आपल्या शाळांतील विद्यार्थ्यांसाठी बायबल हे महान धड्यांचे पुस्तक आहे. ते आदामाच्या पुत्र-पुत्रीसंबंधी देवाची संपूर्ण इच्छा शिकविते. ते जीवनाचा नियम आहे; भविष्यातील जीवनासाठी आपणास जो स्वभाव घडवावयाचा आहे, त्याविषयी ते आपल्याला शिकविते. शास्त्रवचने समजण्याजोगी करण्यासाठी परंपरेच्या क्षीण प्रकाशाची आपल्याला गरज नाही. जशी आपण अशी कल्पना करू शकतो की दुपारच्या सूर्याच्या तेजात भर घालण्यासाठी पृथ्वीवरील लुकलुकत्या मशालीच्या प्रकाशाची आवश्यकता आहे, तशीच ही गोष्ट आहे. मनुष्यांना चुकीपासून वाचविण्यासाठी याजक व सेवक यांच्या उक्तींची आवश्यकता नाही. जे दैवी वाणीकडे सल्ल्यासाठी वळतात, त्यांना प्रकाश प्राप्त होईल. बायबलमध्ये प्रत्येक कर्तव्य स्पष्ट केलेले आहे. दिलेला प्रत्येक धडा समजण्याजोगा आहे. प्रत्येक धडा पिता आणि पुत्र यांचा परिचय करून देतो. वचन सर्वांना तारणासाठी शहाणे करण्यास समर्थ आहे. वचनामध्ये तारणाचे शास्त्र स्पष्टपणे प्रकट केले आहे. शास्त्रांचा शोध घ्या, कारण ती आत्म्याशी बोलणारी देवाची वाणी आहेत.” टेस्टिमनीज, खंड ८, १५७.

ख्रिस्ताने शेवटच्या दिवसांतील चर्चला दिलेल्या किल्ल्यांना जेव्हा त्या पेत्राला देण्यात आल्या, तेव्हा त्यांच्यात जो सामर्थ्य होता, तेच सामर्थ्य आहे.

“पेत्राने चर्चच्या विश्वासाचा पाया असलेले सत्य व्यक्त केले होते, आणि येशूने आता संपूर्ण विश्वासणाऱ्यांच्या समुदायाचा प्रतिनिधी म्हणून त्याचा सन्मान केला. तो म्हणाला, ‘मी तुला स्वर्गाच्या राज्याच्या किल्ल्या देईन; आणि तू पृथ्वीवर जे काही बांधशील ते स्वर्गात बांधले जाईल; आणि तू पृथ्वीवर जे काही सोडवशील ते स्वर्गात सोडवले जाईल.’”

“‘स्वर्गराज्याच्या किल्ल्या’ म्हणजे ख्रिस्ताचे शब्द होत. पवित्र शास्त्रातील सर्व शब्द त्याचेच आहेत, आणि येथे त्यांचा समावेश आहे. या शब्दांना स्वर्ग उघडण्याचे आणि बंद करण्याचे सामर्थ्य आहे. मनुष्यांना कोणत्या अटींवर स्वीकारले जाते किंवा नाकारले जाते, हे ते घोषित करतात. अशा प्रकारे, जे देवाचे वचन प्रचार करतात त्यांचे कार्य जीवनाकडून जीवनाचा किंवा मृत्यूकडून मृत्यूचा सुगंध ठरते. त्यांचे कार्य अनंतकाळच्या परिणामांनी भारलेले असे एक ध्येय आहे.” द डिझायर ऑफ एजेस, 413.

त्याच्या वचनांद्वारे प्रकट होणारी शक्ती, जेव्हा मनुष्यांच्या हाती सोपविली जाते, तेव्हा ती त्याच्या वचनात ओळखून दिलेल्या तत्वांवर आधारित असते. कदाचित सर्वांत सोपे, आणि कदाचित सर्वांत गूढ असे तत्त्व हे आहे की सत्य दोन जणांच्या साक्षीवर स्थापित होते.

“मंडळीत उद्भवलेले आणखी एक गंभीर दुष्टत्व म्हणजे बंधूंनी एकमेकांविरुद्ध न्यायालयात जाणे होय. विश्वासणाऱ्यांमधील अडचणींचे निराकरण करण्यासाठी विपुल व्यवस्था करण्यात आली होती. अशा बाबी कशा प्रकारे निकाली काढाव्यात याविषयी ख्रिस्ताने स्वतः स्पष्ट सूचना दिल्या होत्या. ‘तुझा भाऊ तुझ्याविरुद्ध अपराध करील तर,’ तारणहाराने उपदेश केला होता, ‘जा आणि तू व तो एकांतात असताना त्याला त्याचा दोष दाखव; जर त्याने तुझे ऐकले, तर तू तुझा भाऊ मिळविला आहेस. पण जर तो ऐकणार नाही, तर तुझ्याबरोबर आणखी एक किंवा दोघांना घेऊन जा, जेणेकरून दोन किंवा तीन साक्षीदारांच्या तोंडी प्रत्येक गोष्ट स्थिर केली जाईल. आणि जर त्याने त्यांचेही ऐकणे नाकारले, तर ते मंडळीला सांग; आणि जर त्याने मंडळीचेही ऐकणे नाकारले, तर तो तुला अन्यजातीय मनुष्य व जकातदार यांसारखा असो. मी तुम्हांस खचित सांगतो, पृथ्वीवर तुम्ही जे काही बांधाल ते स्वर्गात बांधले जाईल; आणि पृथ्वीवर तुम्ही जे काही सोडवाल ते स्वर्गात सोडविले जाईल.’ मत्तय 18:15-18.” प्रेषितांची कृत्ये, 304.

मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या वेळी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर मुद्रा बसविली जाते त्या कालखंडाचे निदान तीन भौगोलिक साक्षी आहेत. मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या वेळी तेल मिळविण्यास उशीर झालेला असतो, ही गोष्ट स्मरणात ठेवून, एक्सेटर येथील शिबिरसभेची भौगोलिक साक्ष देवाच्या अंतिम-दिवसांतील लोकांवर कोणत्या बिंदूवर मुद्रा

बसविली जाते याचे एक उदाहरण पुरविते, असे आपण पाहतो; आणि कैसरिया फिलिप्पीच्या भूगोलातूनही तेच सत्य दर्शविलेले आपण पाहतो, तसेच दानियेल अध्याय अकरावा, वचने तेरा ते पंधरा, यांतील पानियमच्या युद्धाच्या साक्षीद्वारेही. या तिन्ही साक्षींना भौगोलिक असे संबोधणे कदाचित थोडेसे अचूकतेपासून दूर ठरेल, परंतु मी तो शब्द वापरत आहे, कारण एक्सेटर आणि कैसरिया फिलिप्पी या दोन्ही ठिकाणी भूगोल हा निश्चितच त्या पार्श्वभूमीचा एक भाग आहे. येशू पेत्राला त्या संदेशीय भूगोलाच्या परिघात ठेवतो, ज्यात शेवटच्या दिवसांत एक लाख चव्वेचाळीस हजार स्वतःला आढळतात. त्यानंतर तो एक आज्ञा देतो.

आणि मी तुला स्वर्गराज्याच्या किल्ल्या देईन; आणि तू पृथ्वीवर जे काही बांधशील ते स्वर्गात बांधले जाईल; आणि तू पृथ्वीवर जे काही सोडवशील ते स्वर्गात सोडवले जाईल. मग त्याने आपल्या शिष्यांना कठोर आज्ञा दिली की, तो येशू ख्रिस्त आहे हे त्यांनी कोणालाही सांगू नये. त्या वेळेपासून येशू आपल्या शिष्यांना दाखवू लागला की, त्याने यरुशलैमास जावे, आणि वडीलजन, मुख्य याजक व शास्त्री यांच्याकडून पुष्कळ दुःख भोगावे, आणि मारला जावे, आणि तिसऱ्या दिवशी पुन्हा उठविला जावे. तेव्हा पेत्राने त्याला बाजूस घेऊन त्याला धारेवर धरू लागला व म्हणाला, प्रभु, हे तुझ्यापासून दूर असो; हे तुझ्यावर कधीही येऊ नये. परंतु तो वळून पेत्रास म्हणाला, माझ्यामागे हो, सैताना; तू मला अडथळा आहेस; कारण तू देवाच्या गोष्टींवर मन लावत नाहीस, तर मनुष्यांच्या गोष्टींवर लावतोस. मत्तय 16:19-23.

“एक्सेटर” हा शब्द इंग्लंडमधील डेवन येथील एका शहराचे नाव आहे. त्याची व्युत्पत्ती प्राचीन इंग्रजीपर्यंत मागोवा घेतली जाऊ शकते, जिथे ते “Exanceaster” किंवा “Execestre” या नावांनी ओळखले जात असे. हे नाव प्राचीन इंग्रजीतील “Exe” (शहर ज्या Exe नदीच्या काठी वसलेले आहे, त्या नदीस उद्देशून) आणि “ceaster” (अर्थ “रोमन किल्ला” किंवा “तटबंद शहर”) या शब्दांपासून उद्भवले आहे, असे मानले जाते. म्हणून, “एक्सेटर” याचा अर्थ “Exe नदीवरील किल्ला,” किंवा “Exe नदीकाठी असलेले तटबंद शहर,” असा होतो. मिलराइट इतिहासात मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या आगमनाशी व परिपूर्तीसंबंधित भूगोल अशा एका स्थळाकडे निर्देश करतो, जिथे पाणी होते—जे पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाचे प्रतिनिधित्व करते—आणि अशा एका बिंदूकडेही, जिथे देव जगासमोर हा संदेश घोषित करण्यासाठी एक सैन्य उभे करित होता; आणि सिस्टर व्हाईट आम्हाला कळवितात की ते “भरतीच्या प्रचंड लाटेसारखे” गेले. भरतीची प्रचंड लाट ही केवळ नदीचे पाणी नसते; ती अतिशय सामर्थ्याने संपन्न केलेले पाणी असते.

मिलराइट इतिहास हा दहा कुमारांच्या दृष्टांताची परिपूर्ती होता; आणि जेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण शिक्कामोर्तब होण्याच्या काळाच्या समाप्तीपर्यंत आणले जातील, तेव्हा ते शिक्कामोर्तब होण्याच्या काळाच्या प्रारंभी ओळखण्यात आलेल्या मार्गचिन्हांची पुनरावृत्ती करतील, तसेच एक्सेटर छावणी-सभेचा इतिहासही पुनः अनुभवतील. एक देवदूत परीक्षेचा असा संदेश घेऊन उतरेल की जो खाणे आवश्यक आहे. तो संदेश पायाभूत तत्त्वांकडे नेईल, आणि तो दोन वर्गासमोर लेवीयविवरण 26 मधील “सात वेळा” हा विषय उभा करील. त्यात येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण समाविष्ट असेल, जे पेत्राने अशा स्वीकाररूपाने दर्शविले आहे की येशूला ख्रिस्त म्हणून अभिषिक्त करण्यात आले, जेव्हा दैवी प्रतीक कबुतराच्या रूपाने उतरले; हे 11 सप्टेंबर, 2001 चे प्रतीक आहे. त्यात हे समजही समाविष्ट असेल की येशू हा देवाचा दैवी पुत्र आहे, आणि तसेच हेही की येशूने आपल्या दैवी अस्तित्वावर पतित मानवजातीचे देहधारण केल्यामुळे, तो मनुष्यपुत्रही आहे.

या सत्यांमुळे, जसे ११ सप्टेंबर २००१ नंतर झाले, तसेच उपासकांचे दोन वर्ग उत्पन्न होतील. हे दोन वर्ग एक्सेटर येथील छावणीसभेत प्रतिनिधित्व झाले होते; कारण त्या छावणीसभेत वॉटरटाउनहून आलेल्या एका गटाने एक तंबू उभारला होता, ज्यांनी सॅम्युएल स्नो यांच्या द्वारे सादर करण्यात आलेला मध्यरात्रीच्या हाकाचा संदेश नाकारला होता. त्यांनी बनावट सभा भरवल्या होत्या, ज्या इतक्या मोठ्या आवाजाच्या आणि भावनाप्रधान होत्या की स्नो यांच्या सभांचे नेते त्यांच्याकडे गेले आणि त्यांना शांत राहण्यास सांगितले. त्या छावणीसभेत दोन वर्ग प्रकट झाले होते, आणि दोघेही पाण्याशी संबंधित असल्याचा दावा करित होते; परंतु एक बनावट होता आणि तेलावाचून असलेल्या मूर्ख कुमारांकांचे प्रतिनिधित्व करित होता. एक्सेटरच्या तंबूमधील तो गट हे सैन्य होते, जे नगर होते, आणि ते एक किल्लाही होते;

कारण ते येहेज्केलच्या मृत, कोरड्या हाडांचे प्रतीक ठरत होते, जी मध्यरात्रीच्या हाकाच्या संदेशाने एक बलवान सैन्य म्हणून उभारी घेते.

त्या दोन वर्गांचे प्रकटीकरण झाले आहे त्या इतिहासात पेत्राने त्या दोन्ही वर्गांचे प्रतिनिधित्व केले. येशू हा ख्रिस्त आणि देवाचा पुत्र आहे, अशी त्याची कबुली पवित्र आत्म्याच्या प्रेरणेने उत्पन्न झाली होती; कारण ख्रिस्ताने त्याला स्पष्टपणे सांगितले, "हे तुला देह व रक्त यांनी प्रकट केले नाही, तर स्वर्गातील माझ्या पित्याने प्रकट केले आहे." त्यानंतर जेव्हा येशूने शिष्यांना कूसाविषयी कळविले, तेव्हा त्या क्षणी पवित्र आत्म्याचा प्रभाव नसल्यामुळे पेत्राने ख्रिस्ताला बाजूस घेऊन, "त्याला धिक्कारू लागला व म्हणाला, प्रभु, हे तुझ्यापासून दूर असो; हे तुला कदापि होणार नाही. पण तो वळला आणि पेत्राला म्हणाला, माझ्यामागे हो, सैताना; तू मला अडथळा आहेस; कारण तू देवाच्या गोष्टींचा विचार करीत नाहीस, तर मनुष्यांच्या गोष्टींचा विचार करीत आहेस."

पेत्राची भावनिक उद्रेकाची प्रतिक्रिया वॉटरटाउन येथील तंबूमध्ये शमुवेल स्नो मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश सादर करीत असताना घडत असलेल्या भावनिक उपासनेशी सुसंगत होती. त्या स्तरावर पेत्र त्यांचे प्रतिनिधित्व करतो जे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये समाविष्ट होण्याचे उमेदवार आहेत. ते उमेदवार अशा एका वर्गाचे प्रतिनिधित्व करतात ज्यांच्याकडे तेल आहे, जे पवित्र आत्मा आहे, आणि तोच संदेश आहे व तोच स्वभाव आहे; आणि दुसऱ्या वर्गाकडे ते तेल नाही. कैसरिया फिलिप्पीच्या प्रसंगात, ख्रिस्ताने हे उलगडण्यास आरंभ केला की "त्याने यरुशलमास जावे, आणि वडीलजन, मुख्य याजक व शास्त्री यांच्याकडून अनेक दुःखे सोसावीत, आणि ठार मारले जावे, आणि तिसऱ्या दिवशी पुन्हा उठविले जावे."

त्या घटना प्रत्यक्षात कूसावर पूर्ण झाल्या तेव्हा शिष्यांची जी निराशा झाली, त्या इतिहासाचा उपयोग सिस्टर व्हाइट यांनी २२ ऑक्टोबर १८४४ च्या निराशेचे, तसेच फिराऊनाचे सैन्य मागून येत असताना आणि त्यांच्या पुढे समुद्राचे पाणी असताना लाल समुद्र ओलांडण्याच्या प्रसंगी इब्री लोकांच्या निराशेचे उदाहरण देण्यासाठी केला आहे. हे सर्व साक्षीदार लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याची ओळख करून देतात, आणि दानियेल अकराव्या तेराव्या ते पंधराव्या वचनांचे प्रकटीकरण त्या रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणाऱ्या घटनांची साक्ष पुरवते. असे करताना ते "शेवटच्या दिवसांशी संबंधित दानियेलाच्या भविष्यवाणीचा भाग" याचेही प्रतिनिधित्व करतात.

पुढील लेखात आपण हा अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

"प्रतीक आणि प्रतिप्रतीक यांचा काळजीपूर्वक अभ्यास केल्याने हे निरीक्षण पुढे आले की ख्रिस्ताचे कूसावर खिलले जाणे हे इस्राएलला दिलेल्या वार्षिक विधींच्या क्रमात ज्या नेमक्या दिवशी पास्काच्या कोकराचे वध केले जात असे, त्याच दिवशी घडले. तर मग, प्रायश्चिन्ताच्या दिवशी—सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी—प्रतीकित केलेले पवित्रस्थानाचे शुद्धीकरण, त्या प्रतीकात साजऱ्या करण्यात येणाऱ्या वर्षातील त्याच नेमक्या दिवशी घडणार नाही काय? (पहा The Great Controversy, 399). खऱ्या मोशेप्रणीत कालगणनेनुसार हा दिवस २२ ऑक्टोबर ठरतो. ऑगस्ट १८४४ च्या प्रारंभी, न्यू हॅम्पशायरमधील एक्सेटर येथे झालेल्या एका शिबिरसभेत हा दृष्टिकोन मांडण्यात आला, आणि २३०० दिवसांच्या भविष्यवाणीच्या पूर्णतेची तारीख म्हणून तो स्वीकारण्यात आला. मत्तय २५:१-१३ मधील दहा कुमारींच्या दृष्टांताला विशेष महत्त्व प्राप्त झाले—वराच्या विलंबाला, विवाहाची प्रतीक्षा करणाऱ्यांच्या वाट पाहण्यास व डुलक्या घेण्यास, मध्यरात्रीच्या घोषणेला, दार बंद होण्यास, इत्यादी. ख्रिस्त २२ ऑक्टोबर रोजी येणार आहे हा संदेश 'मिडनाइट क्राय' म्हणून ओळखला जाऊ लागला. "मिडनाइट क्राय," एलेन व्हाइट यांनी लिहिले, 'हजारो विश्वासणाऱ्यांनी जाहीर केला.' त्यांनी पुढे जोडले:"

"[सातव्या महिन्याच्या] चळवळीने भरतीच्या प्रचंड लाटेसारखी संपूर्ण देशभर झेप घेतली. शहरातून शहरात, खेड्यातून खेड्यात, आणि दूरवरच्या ग्रामीण प्रदेशांत ती पसरत गेली, जोपर्यंत देवाचे प्रतीक्षारत लोक पूर्णपणे जागृत झाले नाहीत.—The Great Controversy, 400."

"संदेश ज्या वेगाने पसरला, त्याचे चित्रण L. E. Froom यांनी उद्भूत केलेल्या लेखकांनी केले आहे:"

“बेट्स यांनी अशी नोंद ठेवली की एक्सेटरचा संदेश ‘जणू वाऱ्याच्या पंखांवर उडत गेला.’ पुरुष आणि स्त्रिया रेल्वेने व जलमार्ग, टपालगाड्यांनी आणि घोडेस्वारीने, पुस्तके व पत्रकांची गाठोडी घेऊन झपाट्याने जात होते आणि ती ‘शरद ऋतूतील पानांप्रमाणे विपुलपणे’ वितरित करीत होते. व्हाइट म्हणाले, ‘आमच्यापुढील कार्य असे होते की त्या विस्तीर्ण क्षेत्राच्या प्रत्येक भागात झेप घ्यावी, इशारा द्यावा, आणि निद्रिस्तांना जागे करावे.’ आणि वेलकम पुढे असे जोडतात की ती चळवळ धरणातून सुटलेल्या पाण्याप्रमाणे उसळून बाहेर पडली. पिकलेले धान्य असलेली शेतं न कापताच उभी राहिली, आणि पूर्ण वाढ झालेली बटाट्याची पिके जमिनीत न खणताच राहिली. प्रभूचे येणे समीप होते. आता अशा भौतिक गोष्टींसाठी वेळ नव्हता.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, p. 816.”

“त्या चळवळीतील प्रत्यक्षदर्शी व सहभागी म्हणून, एलेन व्हाइट यांनी झपाट्याने वेग घेत असलेल्या कार्याचे स्वरूप वर्णन केले:”

“विश्वासान्यांनी आपला संदेह आणि गोंधळ दूर झालेला पाहिला, आणि आशा व धैर्य यांनी त्यांच्या अंतःकरणांना चेतना दिली. हे कार्य त्या टोकाच्या अतिरेकांपासून मुक्त होते, जेव्हा देवाच्या वचन आणि आत्म्याच्या नियंत्रक प्रभावाविना केवळ मानवी उद्रेक असतो तेव्हा जे सदैव प्रकट होतात.... त्यावर प्रत्येक युगात देवाच्या कार्याला दर्शविणाऱ्या वैशिष्ट्यांची छाप होती. तेथे उन्मादपूर्ण आनंद थोडाच होता; परंतु त्याऐवजी अंतःकरणाची सखोल छाननी, पापांची कबुली, आणि जगाचा त्याग होता. प्रभूला भेटण्याची तयारी ही व्याकुळ आत्म्यांची जड भारणा होती....

“प्रेषितांच्या दिवसांपासून झालेल्या सर्व महान धार्मिक चळवळींपैकी, 1844 च्या शरद ऋतूतील चळवळीइतकी मानवी अपूर्णतेपासून आणि सैतानाच्या कपटयुक्त्यांपासून मुक्त अशी दुसरी कोणतीही नव्हती. आतासुद्धा, अनेक वर्षे उलटून गेल्यानंतर [1888], त्या चळवळीत सहभागी झालेले आणि सत्याच्या व्यासपीठावर दृढ उभे राहिलेले सर्वजण त्या धन्य कार्याचा पवित्र प्रभाव अद्याप अनुभवतात आणि ती देवापासूनच होती, अशी साक्ष देतात.—तेच, 400, 401.”

“देशभर पसरत जाऊन हजारो लोकांना दुसऱ्या आगमनाच्या सहवासात आणणाऱ्या कार्याचे पुरावे असूनही, आणि विविध चर्चमधील सुमारे दोनशे सेवकांनी हा संदेश प्रसारित करण्यासाठी एकत्र येऊनही, [See C. M. Maxwell, Tell it to the world, pp. 19, 20.] प्रोटेस्टंट चर्चांनी एकंदरीत तो तुच्छ मानला आणि ख्रिस्ताच्या लवकर येण्यावरील विश्वासाचा प्रसार होऊ नये म्हणून त्यांच्या हातातील प्रत्येक साधनाचा उपयोग केला. चर्चच्या सभेत येशूच्या लवकर येण्याच्या आशेचा उल्लेख करण्याचे धाडस कोणालाही होत नव्हते; परंतु त्या घटनेची वाट पाहणाऱ्यांसाठी परिस्थिती पूर्णपणे भिन्न होती.”

“एलेन व्हाइट यांनी ते कसे होते हे सांगितले:”

“प्रत्येक क्षण मला मौल्यवान आणि अत्यंत महत्त्वाचा वाटत होता. मला असे जाणवत होते की आपण अनंतकाळासाठी कार्य करीत आहोत, आणि निष्काळजी व अनुत्सुक लोक अत्यंत मोठ्या संकटात होते. माझा विश्वास निष्कलंक होता, आणि येशूच्या मौल्यवान प्रतिज्ञा मी स्वतःसाठी ग्रहण केल्या....

“मनःपूर्वक अंतःकरणाचा शोध घेऊन आणि नम्र स्वीकाराने आम्ही प्रार्थनापूर्वक अपेक्षेच्या त्या काळापर्यंत आलो. प्रत्येक सकाळी आम्हाला असे वाटत असे की देवासमोर आमचे जीवन योग्य आहे याचा पुरावा मिळविणे हेच आमचे पहिले कर्तव्य आहे. आम्हाला जाणवले की जर आम्ही पवित्रतेत प्रगती करीत नसू, तर आम्ही निश्चितच अधोगतीकडे जात आहोत. एकमेकांविषयीची आमची आस्था वाढली; आम्ही एकमेकांसोबत आणि एकमेकांसाठी पुष्कळ प्रार्थना केली.

“आम्ही देवाशी संगती साधण्यासाठी आणि आमच्या विनंत्या त्याच्यापुढे अर्पण करण्यासाठी बागांमध्ये व वनराईत एकत्र जमायचो; त्याच्या नैसर्गिक सृष्टीच्या वेढ्यात असताना त्याची उपस्थिती आम्हाला अधिक स्पष्टपणे जाणवत असे. तारणाचे आनंद आम्हाला आमच्या अन्न-पाण्यापेक्षाही अधिक आवश्यक होते. जर ढग

आमच्या मनांवर दाटून आले, तर प्रभूकडून आम्हाला स्वीकार मिळाल्याची जाणीव होऊन ते दूर होईपर्यंत आम्ही विश्रांती घेण्याचे किंवा झोपण्याचे धाडस करीत नसू.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, volume 1, 51, 52.